

DROOMJOB

SAMMY NEYRINCK

DROOMJOB

Voorwoord	7
Proloog	9
Het jaar nul	13
Kim en Justine schrijven geschiedenis	21
Frank Vandenbroucke wordt opgepakt	28
Fernando Alonso, numero uno in de F1	39
De zevende voor Michael Schumacher	47
De dubbel van Tom Boonen	54
Vincent Kompany: de prins wordt koning	62
De doorbraak van Eden Hazard	74
Eerst Hamilton, dan Obama	84
De droom van Stoffel Vandoorne	99
Kevin De Bruyne, een nieuw fenomeen	110
Romelu Lukaku door de grote poort	128
De roots van Thibaut Courtois	147
Bart Swings, verzamelaar van medailles	167
Delfine Persoon: politieagente wordt wereldkampioen	189
De droom van Max Verstappen	207
Greg Van Avermaet olympisch kampioen	226
Philippe Gilbert verovert Vlaanderen	245
Wout van Aert in rouw	268
Het mirakel van Mathieu van der Poel	287
Dromen van 100 jaar Sportweekend	309
Nina Derwael schrijft sportgeschiedenis	328
Tadej Pogačar wil zich ook amuseren	352
Lotte Kopecky: de honger naar nog meer winnen	385
Dubbel goud voor Remco Evenepoel	412
Epiloog	445

VOORWOORD

Sammy Neyrinck. Dé Sammy Neyrinck. Het moet net na de eeuwwisseling zijn geweest dat hij voor het eerst mijn pad kruiste. Toen nog als losse medewerker op de sportredactie van de openbare omroep, een jaar later vast in dienst. Sammy maakte zijn debuut op de dag van de Ronde van Vlaanderen, op 2 april 2000. Vlaanderens Mooiste werd gewonnen door Andrei Tchmil na een late uitval richting Meerbeke.

Het was een grote ronde die in de richting van de perfectionist Tchmil viel, bijna symbolisch voor de start van Sammy bij de VRT. Schuchter maar hardwerkend schreed de jongeman in die beginfase door de VRT-gangen. Op dat moment nog niet op zoek naar schijnwerpers en volle zalen, maar zonder twijfel met een plan in zijn hoofd. Sammy heeft altijd een plan. Soms zo ingenieus dat zijn omgeving hem oorspronkelijk niet kan volgen, maar dat maakt hij op het allerlaatste moment dan wel duidelijk.

Veel contact hadden we in die beginperiode niet, maar ik observeerde hem wel eens. Sammy was heel plichtbewust, gedecideerd, had frisse, opmerkelijke ogen en voelsprietten waar veel beginnende reportagemakers alleen maar van konden dromen. Hij wil door het maken van stilistisch en inhoudelijk gepolijste bijdragen grip krijgen op het wonderlijke mysterie van de topsport en het kloppen van het hart van de atleet op een esthetisch verantwoorde manier voelbaar maken voor een groot publiek. Het was een prachtig uitgangspunt om aan een carrière te beginnen. Hij was van in het begin voortdurend op zoek naar de schoonheid van de sport. Als onze man ter plaatse. Ook als commentator. En hij is dat nog altijd. God zij dank.

Onze samenwerking werd pas intens vanaf 2011. Toen trad Sammy toe tot team *Vive le Vélo*. Hij zag het als het vinden van de heilige graal, wij dachten iemand gevonden te hebben die elke dag onder tijdsdruk een juweeltje aan het programma zou toevoegen.

De wens van de gedachte bleek gewoon de realiteit. De match was er quasi onmiddellijk. Alsof het lot ermee gemoeid was, pakte Philippe Gilbert op Sammy's eerste *Vive le Vélo*-dag de etappezege en de gele trui in Les Herbiers. Het was voor Gilbert het zoveelste succes in een wonderjaar. Hij had eerder in 2011 in een week tijd de Amstel Gold Race, de Waalse Pijl en Luik-Bastenaken-Luik gewonnen.

Sammy zette zich na de rit aan de tekentafel en kwam een paar uur later met een eerste werkje. Het viel toen al op dat de kwaliteit daarvan omgekeerd evenredig was met de weinige tijd die er is om na een etappe een reportage ineen te knutselen.

De drang naar perfectionisme laat zich bij Sammy nooit kooien door tijdsgebrek. De deadline is voor hem een bondgenoot. Met zijn vizier op het resultaat gericht is hij voor cameraman, klankman en monteur niet altijd de gemakkelijkste persoon om mee samen te werken. Daarom heeft Sammy zielsgenoten nodig. Vakmannen en -vrouwen op zoek naar professionele bevrediging, lieden op zoek naar de volmaaktheid van de reportage.

‘Mag ik 45 seconden of een minuutje extra?’ De angst om te veel lievelingen achter te moeten laten is niet zelden aanwezig. Als dat telefoontje naar de eindredactie een uur na een Touretappe komt, roep ik meestal snel: ‘Laat Sammy maar doen!’

Er is bij mij een soort blind vertrouwen in wat hij doet. Toen ik al snel doorhad dat hij altijd kwaliteit leverde, ben ik voor elke bijdrage die op antenne ging zijn naam en vaak ook die van zijn technische ploeg beginnen te vernoemen.

Sammy Neyrinck is een keurmerk in het Vlaamse reportagelandschap. Meer dan 25 jaar ervaring is daarbij een troef. Dat hij zijn herinneringen nu ook in een boek giet, wekt nieuwsgierigheid op. Geniet van deze voorlopige blik achter de schermen, want het levenswerk van Sammy is nog niet af. Moge het nog lang duren! Dames en heren, hier volgt een boek van Sammy Neyrinck, jawel dé Sammy Neyrinck.

Karl Vannieuwerkerke

PROLOOG

Droomjob. De titel van dit dagboek is de enige onwaarheid die erin staat. Dat zweer ik. Mijn oprechte dank overigens om dit naslagwerk op deze bladzijde te hebben opengeslagen om een groot deel van mijn levensverhaal te willen lezen.

Maar misschien vraagt u zich nu af: over welk verzinsel gaat het dan? Het tweede deel in het woord ‘droomjob’ is namelijk gelogen. In mijn geval gaat het hier niet over een job. Laat staan over werken. Maar over een jongensdroom.

In de kwarteeuw die ik als fulltime sportjournalist ben tewerkgesteld bij de openbare omroep, heb ik wat ik doe om de kost te verdienen nooit aangezien als werk. Zoals het cliché het wil, heb ik van mijn hobby mijn beroep kunnen maken. En ik hoop dat iedereen dat kan bereiken.

Chirurg? Politieagent? Brandweerman? Wat wil een jongen niet allemaal worden, later als hij groot is? In het vijfde leerjaar wou ik cameraman worden. En nieuwslezer in het zesde leerjaar.

Ik wou van alles worden. Profvoetballer. Net als mijn idolen Ludo Coeck (1955-1985), Jan Ceulemans en Jean-Marie Pfaff.

Ik wou profvolleyballer worden. Net als wijlen Jo Baetens (1964-1993) en Ben Croes. Want de familie Neyrinck is al generatie na generatie in de ban van een volleybal. Mijn vader zaliger speelde het samen met zijn twee broers op de straatstenen van het gemeenteplein in Kuurne. Ikzelf speelde ook jarenlang competitievolleybal. Net als al mijn neven en nichten. En nu is het de beurt aan hun kinderen. Eentje won al de finale van de Beker van België in het Sportpaleis van Antwerpen.

Ik wou renner worden. Zoals Eric Vanderaerden, Eddy Planckaert of drievoudig Tourwinnaar Greg LeMond, die vijf straten verderop woonde. Maar net door LeMond ben ik geen renner geworden.

Mijn vader zag hem ooit met een grote stapel medicijnen uit de apotheek om de hoek stappen en wist genoeg: ‘Sammy, je mag alles worden wat je wil, maar geen coureur...’

En toch was wielrennen in mijn jeugd een leuk tijdverdrijf. Door naar koers te kijken op televisie en door zelf met enkele speelkameraden uit de woonwijk achter ons huis enkele wedstrijdjes te organiseren. Cérémonie protocolaire inclus. In ons tuinhuis diende een afgezaagde eettafel als podium en de uitersten van een springtouw als geïmproviseerde microfoons voor het interview met de winnaar.

Net zoals ik mijn latere voorgangers al jaren had zien doen op het kleine scherm in onze woonkamer.

Die liefde voor tv, en ook voor muziek en film, kreeg ik trouwens mee van mijn pa als notoir amateurvideograaf. Koppel daar een bijzonder felle nieuwsgierigheid en een gevarieerde talenkennis aan waarmee Moeder Natuur me gezegend heeft, en u begrijpt dat wat ik nu doe absoluut geen toeval is.

Ik heb vele grote dromen gehad, die ik niet allemaal heb kunnen vangen. Ik wou Mark Uytterhoeven worden. Mart Smeets. Paul de Leeuw. Louis Theroux. Mathijs van Nieuwkerk. Jimmy Fallon. Michael McIntyre. En vele anderen.

Ik wou zo graag voor Studio Brussel werken. Als muzikliefhebber in zijn puurste vorm. Net als mijn grote voorbeelden Jan Hautekiet, Bert Geenen, Paul De Wynaert, Jan Sprengers, Chris Dusauchoit, Lieven Van Gils en Christophe Lambrecht.

Een concreet carrièreplan was er toen niet. En nu nog altijd niet. Uiteraard had en heb ik ambities. En dat zal onverminderd zo blijven. Want het is nooit te laat. Nu is wat telt. En *nu* is een beter woord dan *nooit*.

Dit dagboek gaat deels over keuzes maken en over hoe het lot een kant kiest. Zonder toeval, maar over wat me allemaal is toegefallen. Over een leven met zo weinig mogelijk subjectieve bewondering, maar vooral verwondering voor de wereld (van de sport) rondom mij en een poging om de werkelijkheid ervan zo eerlijk mogelijk weer te geven. Zonder fakenieuws en zonder franjes. Waarin geen enkele dag dezelfde is geweest. En net dat was een zegen. Mijn voorkeur ging en gaat nog steeds uit naar variatie. Met een gezonde haat voor herhaling. Liever niet iets nog eens.

Je hebt mensen die schuilen voor de buien en je hebt mensen die dansen in de regen. Geef mij maar dat laatste. Met veel zin in mezelf. Ik bijt graag in het leven. In alles wat ik doe. Als een zondagskind. Letterlijk en figuurlijk, want ik ben op een zondag geboren. Als een gelukszoeker. Als een paradijsvogel. Als een raconteur en chroniqueur. Op zoek naar herinneringen die ertoe doen. Op zoek naar gebeurtenissen die kunnen raken en een goed gevoel geven. Binnen en buiten mijn eigen comfortzones. Door zelf te balanceren op de dunne grens tussen informeren en entertainen.

Het schijnt dat het 10.000 uren duurt vooraleer je iets goed kan. Terwijl ik als perfectionist nooit tevreden ben. Ik zeg vaak, met het grootste respect, dat de openbare omroep me heeft gevormd en misvormd tot wie ik nu ben. Met onderweg veel trial-and-error. Met veel vallen en opstaan. Omdat ik struikelde over mijn eigen hoge verwachtingen. Met veel twijfel. Te weinig wetende dat twijfelen de minst zinvolle tijdsbesteding is.

Maar ook door altijd gedreven te zijn en veeleisend voor mezelf te blijven. Zelfkennis is het begin van alle wijsheid, zegt het spreekwoord. En dus ben ik af en toe, in de mate van het mogelijke, koppig geweest. Als non-conformist. Als je-m'en-foutist. Creativiteit wordt nu eenmaal geboren in de schoot van moed en opstandigheid. Door af te wijken van platgetreden paden. Soms ging dat tot vervelens toe bij iedereen die mij van dichtbij of veraf heeft moeten verdragen. Mocht ik het toen niet genoeg hebben gezegd: sorry voor alles en een dikke merci voor het engelengeduld.

Moeilijk gaat ook. Ook voor elke zichzelf respecterende journalist die zoekt naar zelfexpressie, erkenning en bevestiging. Want in de wereld waar ik nu al zo lang in vertoef, ben je maar zo goed als je laatste prestatie.

Het liefst neem ik mezelf niet te veel au sérieux en probeer ik overal onbevangen in te blijven. Altijd met twee simpele Engelse slagzinnen in gedachten: *keep it simple, stupid!* of kortweg K.I.S.S. En: *kill your darlings*. Want met minder geraak je vaak verder.

'Dit is historisch!' Ook ik heb die uitdrukking door de jaren heen wel eens gehanteerd. En nu heb ik zelf een geschiedenisboek geschreven over een kwarteeuw sportjournalistiek bij de openbare omroep.

Om dit tijdsdocument te vervolledigen, herbekeek ik bijna 8000 reportages, samenvattingen en presentaties. Sommige zelfs meermaals. Een monnikenwerk dat bij momenten therapeutisch, inspirerend en louterend aanvoelde. Vol lessen van nederigheid.

Dit dagboek met meer dan 200 verhalen om nooit meer te vergeten, mag u dan ook zien als een landkaart van een leven dat volgens velen stilaan over de helft is. Toch zeker wat de tropenjaren betreft. En dan denk ik: het gaat niet om hoe oud je wordt, het gaat erom hoe je oud wordt. Door vooral geen leeg leven te leiden en dat heb ik gelukkig tot dusver vooral kunnen en mogen doen.

Vandaar mijn welgemeende dank aan al mijn naasten en geliefden, die zich soms nog meer dan ikzelf hebben opgeofferd in het verwezenlijken van al mijn dromen. En zeker ook dankbaarheid aan alle oversten en collega's die mijn avontuur mogelijk hebben gemaakt. Als het van mij afhangt: *we want more!*

Veel leesgenot.

Sammy Neyrinck

2000

HET JAAR NUL

De sportredactie zoekt medewerkers.

Mannen en vrouwen met journalistiek talent.

Stuur ons uw cv en beveel u zelf aan.

In drie of in vijftien zinnen.

Het maakt niet uit.

Wij nodigen u dan eventueel uit op een examen.

Graag voor vijftien oktober.

In het najaar van 1999 kondigt **Ivan Sonck** in zijn typische, droge stijl een dienst-mededeling aan in *Sportweekend*, sinds jaar en dag vaste tv-kost ten huize Neyrinck als afsluiter van de week. Vaak voorafgegaan door *Week-end sportif* bij de RTBf, die nog net iets vroeger op de avond Franstalige samenvattingen van het Belgisch voetbal uitzendt. En in afwachting van wat de VRT in de aanbieding heeft, wordt geregeld tussendoor nog overgeschakeld naar *Studio Sport* bij de NOS in Nederland.

Ik zie me nog zitten tijdens zo'n zondagse tv-marathon. Thuis voor de beeldbuis. In de zetel. Vaak nog met natte haren, na een verplicht bad daags voor een nieuwe schooldag. Met een paar boterhammen op de schoot. Sport. Sport. Sport. Met de paplepel. Bijna letterlijk en zeker figuurlijk.

Nooit vergeet ik de weergaloze omhaal van **Marco van Basten** op zondag 9 november 1986 en het enthousiasme van **Evert ten Napel**, toen een van de beste voetbalcommentatoren in ons taalgebied. 'Schit-te-rend! Schit-te-rend! Marco van Basten! Het mooiste doelpunt van deze competitie...'

Fastforward naar eind 1999. Op de drempel van een nieuw millennium en in aanloop naar de drukste sportzomer in jaren organiseert de tv-sportredactie van de VRT een zoektocht naar nieuw talent. Ik schrijf me in en ik word effectief uitgenodigd voor dat sportjournalistenexamen. Maar op het laatste moment krijg ik *cold feet* en durf ik niet naar Brussel te gaan. Noem het gerust faalangst. Angst om voor de zoveelste keer teleurgesteld te worden in mijn queeste naar een droomjob. Want wanneer je iets te graag wil, kan je er ook wel eens naast grijpen en stevig op je bek gaan.

In het eerste jaar nadat ik was afgestudeerd als journalist, hadden de zenuwen me al te veel parten gespeeld tijdens een paar proefopnames bij Studio Brussel en was ik niet langer in de running voor een job als presentator. Een job die uiteindelijk volkomen terecht ging naar de betreurde **Christophe Lambrecht** (1970-2019). Rust zacht, radioheld.

Studio Brusselaar ben ik zelf jammer genoeg nooit geworden. De droom om sportjournalist te worden, bleef me wel achtervolgen. Een paar weken na dat bewuste examen merkte ik in de sportverslagen in het *Journal* enkele nieuwe namen en stemmen op. Zoals die van **Wouter De Smet**, **Luc Pauwels** en **Koen Verheyden**. Mijn pech. Hun geluk. En dat laatste was zeker hen gegund. Zij hadden wel doorgezet en hadden het geschopt tot losse medewerker op de sportredactie.

Een kwarteeuw later horen Wouter, Luc en Koen overigens nog steeds tot de collega's die ik enorm waardeer. Want... ik kreeg gelukkig nog een tweede kans bij de sportredactie van de openbare omroep. Zonder die kans met beide handen te hebben vastgegrepen, was u aan het einde van deze zin misschien al uitgelezen.

Stefaan Lammens, die eind de jaren 1990 nog mijn chef-sport was bij *Het Weekelijks Nieuws*, een weekkrant in een sympathieke uithoek van ons land die later zou fuseren met *De Krant van West-Vlaanderen*, had me laten weten dat hij op het einde van 1999 meer dan waarschijnlijk vast in dienst zou kunnen gaan als tv-sportjournalist bij de VRT en dat ze op de sportredactie nog steeds op zoek waren naar gemotiveerde, losse medewerkers.

Ik stuurde meteen een e-mail naar de chef-sport **Mark Van Lombeek** (1950-2018), maar omdat Mark in datzelfde jaar nog overstapte naar de commerciële televisie-maatschappij VTM bleef mijn verzoek maandenlang onbeantwoord.

GROTE VOORBEELDEN

Brussel, donderdag 30 maart 2000

'Beste Sammy, we nodigen jou graag uit voor een verkennend gesprek om als bureauredacteur bij ons aan de slag te gaan. Wanneer kan je eens langskomen?'

Het bericht in mijn mailbox van de nieuwe chef-sport **Frank Van Laeken** bij de tv-sportredactie is kort maar krachtig. Eerst kan ik het niet geloven en daarom lees ik de twee zinnen meer dan één keer. Jawel. Dan toch een uitnodigend antwoord.

En de laatste donderdag van de maand maart trek ik mijn stoute schoenen aan om met het openbaar vervoer af te reizen naar de Auguste Reyerslaan 52 in 1043 Brussel. De bestemming ken ik al jaren uit het hoofd na mijn snuffelstages bij Studio Brussel en Radio Vlaanderen Internationaal, beter bekend als de wereldomroep.

Brussel-Centraal. Metro richting Stokkel. Overstappen in Montgomery, richting het Meiserplein. Met daarna de VRT-toren als herkenbaar baken. Ook de vele gangen van het omroepgebouw, met zijn typische geur, zijn dan al lang geen onbekend terrein meer voor mij.

Maar dat eerste moment dat ik de tv-sportredactie binnenwandelen op de 4S-gang, vergeet ik nooit. Op dat moment was het nog alleen maar een droom om daar een groot deel van mijn leven te spenderen. En het was daarom nog redelijk ondenkbaar dat die droom ook werkelijkheid zou worden.

De deur van die redactie stond toen trouwens altijd open. Want indertijd mocht er nog op de gang gerookt worden en werd er soms vanuit het deurgat met een sigaret tussen de vingers nog luidruchtig overlegd met collega's die aan hun bureau het brandend actuele sportnieuws aan het verwerken waren.

Ik zie die redactie, met zicht op de Reyerslaan, nu nog steeds voor me. Een handvol beige werkeilanden met daarop veel kranten, tijdschriften, enkele computers en telefoontoestellen. Aan elke muur kasten en tv-schermen. En ertussenin een paar van mijn grote voorbeelden.

Hoe vaak ik hen op de tv heb bekeken, beluisterd, bestudeerd is niet te tellen. En nu zie ik ze voor het eerst in levenden lijve: **Frank Raes**. **Kris Meertens**. **Stef Wijnants**. **Eddy Demarez**. **Robin Janssens**. **Karl Vannieuwkerke**.

Idolen? Neen. Best indrukwekkende heerschappen? Ja. En met wie ik door de jaren heen een speciale band zal opbouwen. Je zal dat nog wel merken.

Die dag neemt Frank Van Laeken me mee naar een kleiner lokaal om de hoek, waar hij recht tegenover me gaat zitten. Terwijl hij eerst enkele vrijblijvende standaardvragen stelt en mijn weinig indrukwekkende curriculum vitae bekijkt, legt hij me uit dat een bureauredacteur op zijn sportredactie vooral ondersteunend werk levert voor de tv-journalisten. Ideaal, denk ik. Zo kan ik nog heel veel stelen met de ogen.

Tot slot wil hij weten of ik ervaring heb met het monteren van tv-verslagen. Ik slik en antwoord volmondig 'ja', maar bluff vooral.

Ja. Ik heb al huis-tuin-en-keukenfilmpjes gemonteerd. Ik oefende de knepen van het vak tijdens mijn hogere studies en tijdens mijn stages. Maar een verslag voor het *Journal*? Dat is nog iets anders.

Wist ik veel dat dit verkennend gesprek, dat hooguit een paar minuten in beslag nam, zo levensbepalend zou zijn. Duizendmaal dank, Frank.

'Oké, dan verwachten we jou komende zondagvoormiddag hier opnieuw op onze redactie. Dan kan je eens dubbellopen. Daarna zien we wel.'

DUBBELLOPEN

Brussel, zondag 2 april 2000

De eerste zondag van april is naar aloude traditie een hoogdag in wielertermen met Vlaanderens Mooiste, bijna de hele dag op de televisie. Winnaar van die 84e Ronde van Vlaanderen over 269 kilometer is de tot Belg genaturaliseerde Rus die in Oekraïne opgroeide **Andrei Tchmil**. Na een editie met een gemiddelde van 38,699 kilometer per uur is de wild zwaaiende, bijna huilende Tchmil die uitbolt over de finish het hoogtepunt van een voor mij persoonlijk onvergetelijke dag op de sportredactie.

Met een half oog had ik eerder **Peter Van Petegem**, als uittredend winnaar, de koers zien kleuren, maar het was de lepe Tchmil die na de slotklim van de Bosberg in volle finale kon wegglijpen van een bont gezelschap kandidaat-winnaars.

Tchmil geraakt welgeteld één, twee, drie, vier seconden sneller aan de meet in Meerbeke voor een aanstormende bonte bende met daarbij **Dario Pieri**, **Romāns Vainšteins**, **Erik Zabel**, **Léon van Bon** en **Peter Van Petegem**. Tv-commentatoren **Michel Wuyts** en **Mark Uytterhoeven** schreeuwen door mekaar: 'Ze komen! Ze komen, verdomme! Tchmil gaat het halen! Verdient! Oververdient! Schit-te-rend!'

Ikzelf win vertrouwen bij mijn baas Frank door de hele dag lang nauwgezet op mijn computerscherm de digitale telexen van de internationale nieuwsagentschappen als belangrijkste nieuwsbronnen in de gaten te houden. Samen met de twee andere freelance bureauredacteurs **Maryan Mahieu** en **Georges Kumps** (1922-2020), schoonvader van paardensportkenner **Jaak Pijpen**, die elk weekend de redactie komen versterken.

Op het einde van mijn debuut vraagt mijn baas of ik twee dagen later weer naar de redactie kan komen. Nog voor hij me heeft verteld waarom, heb ik al instemmend geantwoord.

Ik combineer in die periode overdag nog de job als freelancejournalist voor twee regionale kranten en als nieuwslezer bij een lokaal radiostation. Ideaal in combinatie met een avondopdracht in Brussel. En nu mag ik zowaar helpen bij de verslaggeving van de Champions League voetbal en wordt FC Porto-Bayern München mijn match om in de gaten te houden. Het gaat om de heenwedstrijd in de kwartfinales van het kampioenenbal jaargang 1999-2000. 1-1 wordt het. Doelpunten van **Mario Jardel** en **Paulo Sérgio**.

Tot mijn grote verbazing en verrassing, mag ik 's avonds voor het *Journal* een tv-verslag volledig zelfstandig van tekst en beelden voorzien. Maar omdat ik nog geen stemattest heb, is de rijzige Ivan Sonck de inlezer met dienst.

Wat me het meest blijft van die avond? Dat Ivan helemaal niks aan mijn tekst heeft aangepast, maar dat zelfs hij zich tijdens het inlezen wel één keer verspreekt en zo even moet inpikken bij de opname van zijn stem.

En ondanks die minimalistische vertraging haalden we probleemloos de deadline van het *Journal*. Iets wat me in al die jaren trouwens niet vaak is overkomen. De randgevallen zijn zeker maar op één hand te tellen.

Ik hoor het advies van Stefaan Lammens nu nog weerklinken tussen mijn oren: 'Zorg dat je altijd iets hebt dat kan worden uitgezonden. Het maakt niet uit wat. Maar zorg dat je iets hebt.' Er is niets ergerlijkers voor de collega's die in een regiekamer of een studio moeten zitten wachten op een tv-verslag dat er misschien nooit komt.

Hoe vaak ik de daaropvolgende dagen ben aangesproken op het feit dat ik die avond met naam en toenaam op televisie te zien was geweest. 'Verslag: Ivan Sonck, Sammy Neyrinck'. Een handvol seconden. Langer kwam het niet in beeld. Maar iedereen had het gezien. Toch zeker iedereen in mijn leefwereld. Zo leek het toch. Bizar en tegelijk opmerkelijk. En goed voor de volgende les: onderschat je kijker nooit.

HARDE LEERSCHOOL

Brussel, zaterdag 10 juni 2000

Wanneer een extreem drukke sportzomer in aantocht is, sluipt mijn agenda snel vol met de ene losse opdracht na de andere op de tv-sportredactie van de VRT. En het duurt niet lang vooraleer ik ook mijn eigen verslagen mag inlezen. Frank Van Laeken en de VRT-taalraadsman **Ruud Hendrickx** geven me groen licht na het beluisteren van enkele ingelezen oefenteksten. Hun goedkeurende feedback heb ik sindsdien netjes bewaard in mijn mailbox.

Maar die eerste keer in het *Journal* blijft toch iets speciaals. Wie ooit de moeite zou willen doen om mijn eerste verslagen te bekijken en vooral te beluisteren, zal duidelijk merken dat mijn stem enorm is geëvolueerd.

Hoe dan? Door als autodidact in de beginjaren thuis zoveel mogelijk zonder West-Vlaamse tongval korte teksten luidop te lezen. Uit de krant of het ter ziele gegane Teletekst. En door dankzij de openbare omroep ook externe begeleiding te krijgen in het schrijven en het inlezen van nieuwsteksten.

Ik citeer **Chris Van den Abeele**, een van de beste radionieuwslezers die ik ooit heb gekend: 'Algemeen Nederlands was niet mijn moedertaal. AN heb ik net als alle andere talen moeten aanleren.'

Was het een harde leerschool? Ja. Bij momenten. Maar misschien wel zoals het hoort. Al doende leert men, zeggen ze dan. Ook dat heb ik moeten leren. Mijn eigen talenten ontplooiën. Karakter kweken. Metier kweken. Spelen met woord en beeld.

‘Al die nieuwe namen in onze dienstlijsten. Wie zijn dat allemaal? Wie is bijvoorbeeld *diene Neyrinck*?’

Collega **Eddy Demarez** denkt en zegt het luidop, terwijl ik er vlakbij zit. Als benjamin van de redactie. 23 jaar jong. Nog zeer groen achter de oren. Ik geef geen krimp, maar het toont aan op welke plaats ik aan dit avontuur ben begonnen. Compleet onbekend. Onderaan de ladder. En met nog veel, zoniet alles, te leren.

Kris Meertens nam me ooit eens apart: ‘Dat verslag in het *Journal* trok op niks, Sammy. Probeer je verhaal zo goed mogelijk te structureren. Dit kan echt beter.’ Echte peptalk was het niet van Kris, maar ik trok er wel lessen uit. En jaren later zou hij me vaak feliciteren met mijn bijdrages. ‘**Want een goede reportage maken, is het moeilijkste aan onze stiel.**’

Mijn eerste, echte leermeester was **Bart Van Maldeghem** (1959-2003). Bart stond in het dagelijks leven, zoals men zegt, in het onderwijs en hij werkte vooral in het weekend achter de schermen bij de VRT. Een gedreven enthousiasteling en een zeer ervaren rot in zijn vak.

‘Sammy, ik zal je alles leren wat ik ken en kan. Ik kan hier zowat alles, behalve presenteren, een reportage inlezen of commentaar geven.’ Dat was zijn alleszeggende openingszin op onze eerste gezamenlijke werkdag.

En of Bart me alles heeft geleerd. Bart was streng, maar rechtvaardig. Iets wat nu bijna ondenkbaar is, maar toen zeer courant was het live ondertitelen van anderstalige quotes in een beeldverslag. Als er geen tijd meer was om die ondertiteling op voorhand in een montagekamer op een reportage te zetten, dan moest dat live in de ether gebeuren.

Vanop een door een bureauredacteur bediende computer in een aparte studio werden die onderschriften dan live aan het beeld toegevoegd. Per muisklik versprong de ondertiteling.

En het was de kunst om de kalmte te bewaren en het juiste ritme aan te houden. Want, o wee, als je in de fout ging, dan was dat duidelijk zichtbaar in beeld. En bij mij is dat een paar keer behoorlijk in de soep gedraaid. Maar het was ook een zeer goede leerschool met het aspect live televisie.

En dat is wat Bart me toen vooral wou leren. Geen van ons twee wist dat Bart nog geen drie jaar later de strijd zou verliezen tegen de dan nog redelijk onbekende, ongeneeslijke en vooral ongenadige spierziekte ALS, of voluit amyotrofische laterale sclerose. Dank voor alles, Bart.

Eerst was er nog dé sportzomer van in een voor mij veel bepalend jaar 2000. Met om te beginnen het eindtornooi van het EK voetbal, Euro 2000, in België en

Nederland. De tricolore vibe is wekenlang voelbaar in ons land, maar sportief is het Europees kampioenschap een fiasco voor de Rode Duivels, die in de groepsfase twee van hun drie matches verliezen. Frankrijk wint de finale na een golden goal van **David Trezeguet**.

Ik werk als manusje-van-alles in die periode op de redactie in Brussel voor het EK-magazine dat Stefaan Lammens elke avond presenteert. Korte samenvattingen van de op die dag gespeelde wedstrijden. Interviews afzonderen en ondertitelen. Montages op muziek. Zeker dat laatste is mijn ding. En die kunde probeer ik door de jaren heen nog meer te verfijnen door zoveel mogelijk naar andere werkstukken te kijken en te luisteren. Uit eigen land of bij de tv-zenders uit al de ons omringende landen. Alles inspireert.

INCONTOURNABLE

Brussel, vrijdag 15 september 2000

Op het einde van een superdrukke sportzomer volgt in mijn agenda nog een tweede piekperiode met nog een halve maand Olympische Zomerspelen in Sydney, Australië. Door het gigantische tijdsverschil betekent dit voor mij vooral nachtwerk in Brussel.

Hoe ik toen de combinatie heb kunnen maken met mijn andere freelance opdrachten overdag, weet ik niet meer zo goed. Op zo’n momenten is het maar normaal dat je je meer dan eens dubbelplooit. En ik koester vooral goede herinneringen aan het laatavondmagazine *Studio Sydney* met Karl Vannieuwerke als presentator van dienst. Toen mocht ik vooral samenvattingen maken over de iets minder bekende olympische sporten zoals roeien, schoonspringen, tafeltennis en zeilen. Een uitgelezen kans om me erin te verdiepen en ook in uit te leven.

Team Belgium is in Australië goed voor vijf medailles: zilver is er voor **Filip Meirhaeghe** in mountainbike en in de koppelkoers voor **Etienne De Wilde** en **Matthew Gilmore**. Brons is er voor judoka’s **Ann Simons** en **Gella Vandecaveye**. En er is ook brons voor tennissters **Els Callens** en **Dominique Monami**.

Na afloop van die Zomerspelen down-under, die nog het meest worden gekleurd door lokale helden **Cathy Freeman** en **Ian Thorpe** in atletiek en zwemmen, is er niet veel vrije tijd over voor wat decompressie. Want tot het einde van het jaar zijn mijn dagen goed gevuld met vooral veel voetbalverslaggeving. Uit binnen- en buitenland. Ik zou het geen bandwerk willen noemen, maar vooral ervaring opdoen. Kilometers maken, heet dan dat.

‘Zorg dat je bij ons *incontournable* wordt, Sammy’, was het advies dat ik van in het begin meekreeg van mijn oversten. ‘Zorg dat we niet om jou heen kunnen en dat

we niet anders kunnen dan aan jou denken als we een welbepaalde opdracht aan iemand willen geven.'

Van in mijn beginjaren heb ik op de sportredactie van de VRT dan ook geprobeerd om zo veelzijdig mogelijk uit de hoek te komen. Het extra huiswerk dat daarmee gepaard gaat, nam ik er met veel plezier bij. Om me niet vast te pinnen op één specifieke sport. En niet zoals heel wat van mijn collega's die vrij snel in hun carrière de zeer respectabele keuze hebben gemaakt voor bijvoorbeeld alleen maar voetbalverslaggeving of de koers. Al liggen beide me ook zeer na aan het hart. En net die twee volkssporten domineren al decennialang de Belgische sportverslaggeving. Dus ook bij de VRT.

Ivan Sonck, een man met een groot hart voor atletiek, zei het ooit met een boutade: 'Zet twee koersfietsen tegen een gevel en de openbare omroep zal er aandacht aan schenken.'

Enkele dagen voor nieuwjaar belde mijn hoofdredacteur **Herman Pauwels** me op in mijn ouderlijk huis, want mobiele telefoons waren toen nog niet vergroeid met onze handen zoals nu.

'Sammy, hoe gaat het? Ik heb goed nieuws voor jou', zei de baas met wie ik nooit veel contact heb gehad omdat hij niet veel later met pensioen is gegaan. 'Door een regularisering binnen de openbare omroep kunnen we jou een vast contract voor onbepaalde duur aanbieden. Ben je geïnteresseerd?'

Ik weet nog steeds exact waar ik stond. Net naast het telefoontoestel op het bureau in mijn slaapkamer die toen als een soort miniredactie diende. En het plafond heeft gelukkig nooit zichtbare sporen gedragen van het gat dat ik toen in de lucht heb gesprongen. Het gezegende jaar 2000 kon echt niet beter eindigen.

2001

KIM EN JUSTINE SCHRIJVEN GESCHIEDENIS

EERSTE KEER SPORTWEEKEND

Brussel, zondag 7 januari 2001

Een nieuw jaar. Nieuwe uitdagingen. En voortaan dus met een vast contract van onbepaalde duur op zak. Fulltime in dienst bij de openbare omroep. Vanaf nu telt op professioneel vlak maar één ding: de volle focus op de jongensdroom.

En die speelt zich in de beginjaren voornamelijk af op de redactie in Brussel. Meestal met middagdiensten en late diensten in functie van het *Journal* van 13u00, 19u00 en/of na 22u00. Met nog steeds veel voetbal. Maar dan van het allerhoogste niveau want de openbare omroep is dan nog rechthouder van de Champions League. Met in die winter van 2000-2001 de memorabele campagne van landskampioen Anderlecht.

Trainer van het jaar **Aimé Anthuenis** loodst Gouden Schoen **Jan Koller**, **Tomasz Radzinski** en co. voorbij topclubs als FC Porto, Manchester United, Dynamo Kiev, PSV Eindhoven en Real Madrid. Het zijn heerlijke voetbalavonden om net dan op een sportredactie te mogen werken.

Maar het duurt wel niet lang of ik mag al alleen op reportage in het buitenland. En alleen betekent echt alleen. Met de hogesnelheidstrein naar Parijs voor de wereldbeker zwemmen korte baan. Drie dagen solo op pad in de Franse hoofdstad, zonder een tweekoppige en veel meer ervaren VRT-cameraploeg als steun en toeverlaat. Maar met een lokale cameraman die elke dag maar een paar uur wordt ingehuurd om al mijn interviews en extra beeldmateriaal via een satellietverbinding door te sturen naar Brussel. Ook voor mezelf is het van in het begin in het diepe zwembad duiken en zien te overleven. Plantrekkerij. En dat lijkt te renderen. Zo leer je de stiel. Zo kweek je zelfvertrouwen.

Naast het doordeweekse redactiewerk met vooral veel korte verslagen over voetbal in binnen- en buitenland in het *Journal* volgen ook de eerste, langere reportages in al even goed bekeken zondagprogramma's als *Sportpaleis* en *Sportweekend*. Over basketster **Ann Wauters**. Over zwemster **Nina Van Koeckhoven**. Over volleyballer **Wout Wijsmans**.

En zoals met veel dingen in het leven, vergeet ik ook nooit die eerste keer. Dus zeker niet mijn eerste keer in *Sportweekend*. Een reportage over **Nancy Celis** die na vele omzwervingen aan de Europese top in Duitsland, Italië en Turkije terug in haar geboorteland volleybalt. De montage van nieuwe actiebeelden afgewisseld met archiefmateriaal en voorzien van passende muziek kan ik me nu nog steeds voor de geest halen.

Tussen Celis' zinsneden door zingt de Amerikaanse **Aaliyah** (1979-2001), die nog datzelfde jaar zal verongelukken in een privévliegtuig, *'And if at first you don't succeed. Then dust yourself off and try again. You can dust if off and try again, try again'*.

Een filosofie die ik de rest van mijn leven met graagte zal meedragen. Carrière maken doe je door af en toe in het stof te bijten. Af en toe met je neus tegen de muur lopen. Niet alleen in de sportwereld, maar zeker ook in de mediawereld.

En het immense cliché wil dat je vooral uit je fouten leert. En of ik toen fouten heb gemaakt. Beginnersfouten. Schoonheidsfouten. Noem maar op. En als het een ander soort fouten was, dan mag je er zeker van zijn dat ik er soms dagenlang niet goed van was. En dat ik er alles aan zou doen om die fouten niet meer opnieuw te begaan.

Met het hoofd tussen de schouders probeerde ik zo hard mogelijk mijn best te doen. Mijn chef-sport gaf me de raad om gerust af en toe iets assertiever te zijn. Als trotse West-Vlaming kwam ik in het begin misschien iets te bedeesd over op een nationale sportredactie die in de tijd vóór ik er begon te werken soms als een krabbenmand werd omschreven.

CLIJSTERS EN HENIN

Brussel, donderdag 7 juni 2001

De lente van 2001 kleurt zwart, geel en rood dankzij twee Belgische boegbeelden die het vrouwentennis eigenhandig naar een hoger niveau zullen tillen. Met name **Kim Clijsters** en **Justine Henin**. Generatiegenoten. De ene is net negentien jaar geworden. De andere is exact een jaartje jonger. Clijsters zal later in het vrouwentennis negentien weken de wereldranglijst aanvoeren. Henin liefst 117 weken.

Niet alleen tijdens de Open Franse Tenniskampioenschappen van Roland Garros in Parijs zorgen zij voor uitzonderlijk zonnige lentedagen. Overal te lande is

dat het geval. Ook op de sportredactie in Brussel. Waar in die periode een sfeer hangt alsof er een cruciale interland van de Rode Duivels wordt gespeeld. Het zijn stuk voor stuk speciale werkdagen waar je op het moment zelf al van beseft dat je ze nooit meer zal vergeten.

Zowel over de allereerste volledig Belgisch gekleurde halve finale op een Grand Slam als over de eerste finale met een Belgische tennissvrouw mag ik de verslagen maken voor het *Journal*. Een eer.

Kim schakelt in de halve finale Justine uit in drie sets en twee dagen later verliest ze nipt, met 12-10 in de laatste set, de finale van de Amerikaanse **Jennifer Capriati**. Tussen het gejuich en het geschreeuw door van enkele niet nader genoemde collega's op onze redactie probeer ik me op elke wedstrijd fase te concentreren.

Iedereen beseft: hier is Belgische sportgeschiedenis in de maak. En niet voor het laatst. Zowel voor Clijsters als voor Henin. Dat voorgevoel overheerst dan ook al.

Clijsters zal vier keer de WTA-finales winnen, ook wel het officieuze wereldkampioenschap genoemd van de Women's Tennis Association. Ze wint ook vier Grand Slams: drie keer de US Open en één keer de Australian Open.

Anderhalf jaar later, eind 2003, zal eindredactrice **Els Jaxsens** me naar de *Sunshine State* Florida sturen, in het meest zuidelijke deel van de Verenigde Staten van Amerika. Want daar nodigt Justine Henin de Belgische pers uit voor een blik achter de schermen van haar trainingsarbeid.

Henin overwintert er voor het tweede jaar op een rij samen met haar coach **Carlos Rodriguez** en haar echtgenoot **Pierre-Yves Hardenne** in het Saddlebrook-golfresort, vlak bij Tampa. Een luxe-oord van net geen 400 voetbalvelden groot. Om spierkracht bij te kweken, vaak balancerend op de pijngrens.

Henin hoopt hiermee de aantijgingen van dopinggebruik te counteren. Het nummer één in het vrouwentennis is zuiver, zegt ze. 'Hard werken is mijn doping. Dat heb ik al eens gezegd. Maar daar was geen bewijs van. Ik ben blij dat jullie hier zijn. Zo kan iedereen zien wat ik hier doe. En de mensen die deze geruchten hebben verspreid, moeten zwijgen', bijt Henin met een glimlach van zich af.

Ze heeft dan al twee Grand Slam-tornooien gewonnen: de Open Franse Tenniskampioenschappen in Parijs en de Open Amerikaanse Tenniskampioenschappen in Flushing Meadows vlak bij New York City. In de andere twee Grand Slams, de Australian Open en Wimbledon in Groot-Brittannië, strandde ze telkens in de halve finale.

'Hard werken is voor mij een noodzaak geworden. Ik heb dat nodig om mij goed te voelen. Alleen als ik alles gegeven heb, voel ik mij goed. Als ik terugdenk aan mijn overwinningen in Roland Garros en op de US Open, daar vind ik mijn motivatie terug. Als ik hier niet hard werk, dan zal ik dat nooit meer meemaken.'

Henin werkt samen met de 60-jarige Chileense conditietrainer en ex-speerwerper **Pat Etcheberry**, die er spartaanse trainingstechnieken opna houdt. Henin heeft niks liever. We zien ze afzien op de tonen van **Neil Diamond** (*Coming to America*), **Air** (*Cherry Blossom Girl*) en **Beyoncé featuring Jay-Z** (*Crazy in Love*).

‘Je moet niet denken dat het hier allemaal rozengeur en maneschijn is. Ik heb het geluk geboren te zijn met een talent. Zonder dat talent had ik niks bereikt, maar ook niet zonder mijn werk. Dat begrijpen de mensen soms niet. Financieel heb ik niks te klagen. Dat geef ik toe. Ik moet er hard voor werken. Je moet mentaal sterk zijn om iets te bereiken. Velen hebben gefaald omdat ze net iets tekortkwamen. De kleinste fout betaal je cash. Een sportieve carrière is kort. Er zijn altijd hoogtes en laagtes. Je moet altijd tot het uiterste gaan. Je moet er maximaal van profiteren.’

Op het einde van dat jaar 2003 wordt Justine Henin in België terecht voor de eerste van in totaal vier keer verkozen tot *Sportvrouw van het Jaar*. ‘Ik wil niks zeggen over het feit dat Kim Clijsters volgend jaar niet naar de Olympische Spelen gaat’, vertelt Henin op het einde van een zoveelste intense training. ‘Ik wil die uitzonderlijke ervaring wel meemaken in Athene. Ik zal proberen een medaille mee te brengen.’

Wat ook lukt. Henin wint de gouden medaille in Athene. Door in de halve finale uit een verloren positie tegen de Russin **Anastasija Myskina** zichzelf in drie sets terug in de wedstrijd te slaan. En in de finale wint ze in twee sets van de Française **Amélie Mauresmo**. Naar eigen zeggen was dit de mooiste overwinning in haar carrière.

Begin 2004 wint ze de Australian Open in Melbourne. Henin zal ook twee keer het afsluitende kampioenschap in de WTA winnen. En in 2006 staat ze in de finale van elke Grand Slam, maar ze wint alleen Roland Garros, waar vier keer de eindwinst op haar naam zal komen te staan als gravelkoningin. De ultieme bekroning van een grootse carrière voor een tengere tennissvrouw uit Rochefort met de meest sierlijke eenhandige backhand ter wereld.

VAN ARMSTRONG TOT BAGUET

Brussel, zaterdag 7 juli 2001

De Tour de France is sinds jaar en dag een vaste afspraak bij de VRT. Dus ook in het eerste deel van de sportzomer van 2001, waarin ik meewerk aan het *Tourjournaal* dat Stef Wijnants elke avond presenteert. Collega **Jo Deforme** monteert de lange ritverslagen, die ik telkens mag inlezen. Zelf ben ik ook verantwoordelijk voor de montage van de eindbeelden die ik telkens van passende muziek mag voorzien.

De Ronde van Frankrijk gaat dat jaar van start met een proloog in Duinkerken. En doorkruist de volgende dagen ook ons land. Met onder meer een aankomst op Linkeroever in Antwerpen, waar Rabobank-renner **Marc Wauters** de etappe wint en zich in de gele trui mag hijsen.

Het *Tourjournaal* gaat die avond ook live vanuit Antwerpen. En nadat ik in Brussel het wedstrijdverslag heb ingelezen, stap ik achter op een motorfiets om in hoogsteigen persoon die beeldband af te leveren in Antwerpen. Terwijl de deadline nadert, gaat het over de E19-autosnelweg af en toe net iets meer dan de toegestane 120 kilometer per uur. Maar eind goed, al goed. De videocassette wordt net op tijd in de regiewagen afgeleverd.

Marc Wauters is trouwens niet de enige Belg die dat jaar een Touretappe wint. Ook **Rik Verbrugghe** en **Serge Baguet** (1969-2017) hebben dat geluk.

Zeker die laatste overwinning is legendarisch te noemen. Baguet is een ex-dakwerker die wint nadat hij de Italiaanse wielteszuiger **Massimiliano Lelli** geklopt heeft in de spurt. Terwijl hij overmand door de emoties in de armen valt van zijn huilende ploegleider **Jef Braeckvelt** (1943-2019) maakt Baguet de volgende sappige uitspraak bij vliegende reporter ter plaatse **Renaat Schotte**: ‘Lelli? Als hij gewonnen had, ik deed hem dood.’

De Amerikaan **Lance Armstrong** wint in 2001 voor de derde keer de Tour. Deze keer met 6'44" voorsprong op de Duitser **Jan Ullrich**. In 2012 zullen de zeven eindoverwinningen op een rij van Armstrong uit de tabellen worden geschrapt na dopingbeschuldigingen en is er geen officiële geletruiwinnaar meer van die Tour-edities. Ook Ullrich blijft niet onbesproken. Net als heel wat andere renners uit dat tijdperk.

Armstrong zal in 2013 toegeven dat hij zeven keer de Tour heeft gewonnen met behulp van doping in de vorm van erythropoëtine of kortweg epo, bloedtransfusies, cortisonen, groeihormonen en testosteron.

Bestaat er in 2001 al een vermoeden? Jawel. ‘Het kan niet anders dan dat er bij Armstrong van alles door de vingers wordt gezien omdat hij kanker heeft overwonnen. Wie weet mag hij zelfs een speciaal soort medicijn gebruiken?’ gonst dan ook al door de wandelgangen aan de Reyerslaan. Maar dat soort krasse beweringen of veronderstellingen is in die tijd enorm moeilijk hard te maken.

Ikzelf kom toen nog niet al te veel rechtstreeks in contact met het wielerpeloton. Ik herinner me die zomer wel nog een verslag dat ik mocht maken over de Druienkoers in Overijse. Met duivel-doet-al **André Meganck** (1947-2020) als persoonlijke chauffeur, die me vooral bewijst dat hij een begenadigd stuurmanskunstenaar is. Terwijl mijn cameraman achter op een motor de finale van de wedstrijd filmt, probeert André me onderweg zo veel mogelijk van het zwoegende peloton te laten zien. Ook al moet hij daarvoor soms de met allerlei logo's bestickerde

Mercedes-Benz van de VRT tussen de volgwagens van de ploegleiders laveren. En om net dan doodleuk de ruiten in de voorste portieren naar beneden te schuiven en vanachter zijn stuur een babbel te slaan met de twee chauffeurs die ons op dat moment flankeren op nauwelijks een halve meter van elkaar.

Winnaar dat jaar van de Duivenkoers is Serge Baguet na een sprint met twee. Zijn derde overwinning in een paar weken tijd.

‘Je bent op dit moment gewoon de beste Belg, besef je dat?’ vraag ik hem direct na de finish, terwijl een cameraman me inmiddels heeft vervoegd en een handvol fans achter de glunderende winnaar zoveel mogelijk in beeld probeert te komen. ‘Blijkbaar wel’, zegt Baguet met een brede glimlach. ‘Dat mag ook wel eens. Ik ben al vaak de slechtste Belg geweest.’

Baguet zal ik vijftien later nog iets beter leren kennen wanneer hij de Sporzafietsvakanties in het zuiden van Spanje mee helpt organiseren. Begin 2017 overlijdt hij na een felle strijd tegen darmkanker. Hij werd 47 jaar.

DE DERDE WERELDOORLOG

Brussel, dinsdag 11 september 2001

Er zijn zo van die dagen waarvan iedereen nog weet waar hij of zij toen was. 11 september 2001 is er zeker zo een van. Wat nu volgt, is nog steeds mijn antwoord op de vraag: waar was jij op 9/11?

Het was een dinsdag. Ik moest die dag werken op de tv-sportredactie in Brussel. Kort na de middag floepte het beeld van een wolkenkrabber waaruit donkergrijze rook ontsnapte op alle tv-schermen waarop we dagelijks de beelduitwisselingen van onze internationale persagentschappen live konden volgen.

De beelden werden duidelijk gefilmd vanuit een helikopter en ik wist vrij snel dat het een wolkenkrabber was in New York City. Simpel. Die skyline is wereldberoemd en iedereen die al ooit in de *Big Apple* is geweest, herkent hem in een oogopslag.

Maar het was wel niet zo goed te zien of het om de beroemde Twin Towers ging van het World Trade Center. Omdat de helikopter schuin voor een van de twee torens hing, was de andere niet direct zichtbaar.

‘Dat is New York!’ durfde ik toch luidop te roepen op een voor de rest redelijk stille werkvloer. ‘Neen, dat kan niet’, zei Frank Raes, die net onze redactie met een kleine reiskoffer kwam binnengewandeld.

Frank was zopas in Zaventem geland na een nachtvlucht vanuit New York, omdat hij daar de voorbije weken tv-commentaar had gegeven bij de Open

Amerikaanse Tenniskampioenschappen in Flushing Meadows. Bij de mannen werd het toernooi gewonnen door de Australiër **Lleyton Hewitt**, in die tijd de vriend van Kim Clijsters, die zelf in de kwartfinales was uitgeschakeld door de latere winnares en thuis speelster **Venus Williams**.

‘New York? Dat kan niet’, benadrukte Frank nog eens. En terwijl ik rechtstond om hem te proberen te overtuigen van mijn gelijk, zagen we een lijnvliegtuig zich als een gigantische torpedo in de tweede, zuidelijkere toren boren, waar Frank een dag eerder nog naar boven was geweest. In een split second veranderde zijn, mijn en onze wereld voorgoed. Iemand durfde zelfs luidop te denken aan het begin van de Derde Wereldoorlog.

Ook ik had een paar jaar eerder nog boven op dat *observation deck* van de twee hoogste en iconische wolkenkrabbers van NYC gestaan, tijdens een meerdaagse reis ter afronding van mijn hogere studies journalistiek. En nog geen uur na de vliegtuigcrash stortte de tweede toren compleet in. Een halfuur later volgde ook de eerste. Er vallen 2977 slachtoffers te betreuren. De negentien terroristen niet meegerekend.

Net voor ik naar huis vertrok, maakte onze eindredacteur **Jan Noppe** een zeer nuchtere, maar vooral correcte vaststelling: ‘Het NAVO-hoofdkwartier in Evere is hier echt niet zo ver vandaan. En in ons omroepcentrum passeren alle communicatielijnen die de European Broadcasting Union met mekaar verbinden. Ik wil niemand op ideeën brengen, maar dat kunnen mogelijke nieuwe targets zijn voor terroristische aanslagen.’

Na die bewuste 11e september zal ik me nooit meer met een veilig gevoel naar Brussel begeven. Met terroristische aanslagen op donderdag 11 maart 2004 in Madrid en op zaterdag 7 juli 2007 in Londen neemt die angst alleen maar toe en zal vijftien jaar na 9/11 gegrond zijn. Met de bomaanslagen op Brussels Airport in Zaventem en het metrostation Maalbeek in het hart van onze hoofdstad op dinsdag 22 maart 2016.

Die elfde september was er absoluut geen plaats meer voor een brok sportnieuws in het *Journal*. Ja, er werd ’s avonds nog gevoetbald in de Champions League. Maar de rest van die avond zat ik thuis vooral aan mijn tv-scherf gekluisterd om nog meer te weten te komen over wat er nu precies in de States was gebeurd. Van snelle internetverbindingen en sociale media was toen nog geen sprake.

Tot diep in de nacht bleef ik een van onze langste uitzendingen ooit volgen, waarin nieuwscoryfee **Martine Tanghe** (1955-2023) hoogstpersoonlijk elke kijker enigszins geruststelde met de woorden ‘De nieuwsdienst blijft de hele nacht paraat. En om het uur wordt het *Journal* geüpdatet. Zodanig dat u op de hoogte blijft van de nieuwste gegevens in verband met de terreurgolf in de Verenigde Staten.’

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België

info@borgerhoff-lamberigts.be

www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN: 9789464983524

NUR: 489

Thema: SC

© 2025, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteurs: Sammy Neyrinck

Coördinatie: Wim De Bock, Ine Heemeryck, Joni Verhulst

Corrector: Jan Vangansbeke

Cover en binnenwerk: Robin J. August

Beeld omslag: Joris Casaer

Gedrukt in Europa

Eerste druk: April 2025

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever heeft geprobeerd bij de samenstelling van deze uitgave alle rechthebbenden op copyright te contacteren. Mocht er een opname zonder voorkennis van rechthebbenden zijn gebeurd, dan verzoeken wij dezen alsnog contact op te nemen.